

Tartalomjegyzék

<i>A kiadó megjegyzése</i>	6
<i>Bevezetés</i>	9
1. fejezet (<i>Ce</i>): A Földön hagyott lábnymaim	15
2. fejezet (<i>Ome</i>): Nagualizmus: Az álmok ősi tudománya	45
3. fejezet (<i>Yei</i>): <i>Xochicoponi</i> : Kivirágzás	63
4. fejezet (<i>Nahui</i>): <i>Quetzaltzin</i> : Hogyan váljunk álmodóvá?	83
5. fejezet (<i>Mahcuilli</i>): <i>Mexicatzin</i> : A tiszteletre méltó mexikák (asztékok)	105
6. fejezet (<i>Chicoacen</i>): <i>Temixoch</i> : Virágzó álmok	121
7. fejezet (<i>Chicome</i>): <i>Temictzacoalli</i> : Az álmok piramisa	145
8. fejezet (<i>Chicuey</i>): <i>Tezcatlipoca</i> : a füstös tükör	157
9. fejezet (<i>Chicnahui</i>): <i>A chac mool</i>	173
<i>Jegyzetek</i>	185
<i>Szójegyzék</i>	189
<i>Köszönet</i>	197
<i>A szerzőről</i>	198

Bevezetés

Sergio Magaña vagyok, Mexikóban, az évszázadokon át rejtve maradt és most napfényre került ősi álmodás- és észlelési gyakorlatok földjén születtem. Életcélom, hogy ezt a titkos tudást megismertessem a világgal. Ezt a küldetést azonban képtelenség megérteni Mexikó történetének figyelembevétele nélkül, amelynek sorsa megpecsételődött azoknak az embereknek a vére által, akik ötszáz évvel ezelőtt meghaltak a földjén.

Mexikó 16. századi leigázásának hivatalos története szerint, amit minden mexikói megtanul az iskolában, Moctezuma, az aztékok uralkodója és *tlahtoanija*,¹ azaz szószólója áruló volt. Harc nélkül adta meg magát a Spanyolországból érkező *konkvisztádorok*nak, akik aztán meg is ölték.* A mexikói szájhagyomány azonban másképp számol be erről, amely elbeszélésben az álmok világának rendkívül fontos szerep jut.

E szerint a hagyomány szerint Moctezuma, ahogy azt minden uralkodótól és harcostól el is várták, az álmok és a próféciák művészetének mestere volt, és egy éber, profetikus álmában látta Mexikó jövőjét. Tudta, hogy legyőzték volna, és hogy nagy zűrzavar támadt volna a vereség után – és hogy semmit sem tehet ellene. Ez az álom

* A meghódolás miatt megtépzott tekintélyű uralkodót valójában saját népe ölte meg: amikor szólni próbált hozzájuk, kő- és nyílzáport zúdítottak rá; az így szerzett súlyos sérülései miatt halt meg néhány nap múlva. Az aztékok azonban valóban úgy gondolták, hogy Hernán Cortés spanyol konkvisztádor, illetve emberei ölték meg. (*A ford.*)

Centeotl istenről, az univerzum kreatív elvéről szólt. Azért döntött tehát úgy, hogy küzdelem nélkül átadja a földjét új tulajdonosainak, hogy elkerülje a fájdalmat és a vérontást.

Egy másik, szintén szájról szájra terjedő történet szerint a *tlahtoani* trónjának érvonal szerinti közvetlen utódja, Cuitláhuac (Kvitlávák, más néven Cacamazin) megtagadta az arra vonatkozó parancsot, hogy megadja magát, és titokban megszervezte Moctezuma meggyilkolását. Aztán, mint *tlahtoani*, elrendelte a mexikáknak (aztékoknak) és szövetségeseiknek a spanyolok elleni támadást. Mindössze egy csatára, az úgynevezett „szomorú éjszakára” került sor, amelyben a konkvisztádorok és bennszülött szövetségeseik véres vereséget szenvedtek, minek következtében Hernán Cortés, a spanyol hadsereg vezetője kénytelen volt visszavonulni a napjainkban Mexikóvárosként ismert Tenocstitlanból (Tenōchtitlan vagy Tenochtitlán). Azt mondják, súlyos vereségét egy fa alatt gyászolta.

Moctezuma profetikus álmának azonban be kellett teljesednie. A spanyolok körében himlőjárvány dúlt – ez a betegség akkoriban még teljesen ismeretlen volt Mexikóban –, és sok katona holtteste belesett a Tenocstitlant övező csatornákba. Az azték harcosok ebben a vízben mosták le sebeiket, így fertőzte meg őket a betegség. Elsőként Cuitláhuac halt meg, majd emberei sorra követték őt a halálba – az aztékok tehetetlenek voltak, nem maradt több harcosuk, akik megmenthették volna Mexikót a sorsától.

Miközben a spanyolok és szövetségeseik újjászerveződtek és új hadsereggel tértek vissza, Tenocstitlan egy fiatal *tlahtoani*, Cuauhtémoc (Cuauhtemotzin, Guatemotzin vagy Guatemoc) kezében volt. Miután szemtanúja volt, hogyan válik valóra elődje álma, Cuauhtémoc ezt az időt nem a védekezés megszervezésével, hanem Mexikó kincseinek elrejtésével töltötte. Az ősi kódexeket, rengeteg szent kővel együtt, több helyszínen, többek között Tulában és Teotihuacanban,

eltemették. Ezek közül a kincsek közül még sokat nem találtak meg, a hagyomány szerint azonban némelyik hamarosan napvilágot lát, és akkor majd az igaz történet ismertté válik.

1521. augusztus 12-én, nem sokkal Tenocstitlan eleste előtt, amelyet ekkor már főként nők és gyermekek védtek, a fiatal Cuauhtémoc egy költészettel és igazságokkal teli beszédet mondott a szélrózsa minden irányába, hogy hallható legyen az egész birodalomban.² Szájhagyomány útján maradt fenn, ma hét különböző, de egymáshoz nagyon hasonló változata ismert, közülük az egyiket spanyol nyelven jegyezték le az aztékok egykori templomában, a Nagytemplomban (Templo Mayor). Csak egy kis részletét idézem ennek a beszédnek, amelyre a világ most válaszol:

Napunk sötétségbe fordult.

Eljött Tenochtitlan, Texcoco és Tlatelolco³ szomorú alkonya.

A hold és a csillagok győzedelmeskednek ebben a csatában,

Sötétségben és kétségek közt hagyva bennünket.

Zárkózzunk be a házainkba,

Hagyjuk el a kihalt utakat és piactereket,

Rejtsük el mélyen a szívünkben a kódexek, a labdajáték, a táncok és a templomok iránti szeretetünket,

Titokban őrizzük meg a bölcsességet, amelyre nagyra becsült nagyszüleink oly nagy szeretettel tanítottak bennünket,

És ezt a tudást a szülők adják át gyerekeiknek, a tanítók tanítványaiknak,

Amíg fel nem kel a hatodik Nap,

Amikor az új bölcsék visszahozzák és megmentik Mexikót.

De addig is táncoljunk, és emlékezzünk Tenochtitlan dicsőségére,

A helyére, ahol erősen fúj a szél.

Ez egy jelentős mértékben rövidített változata annak a parancsnak, amely lezárta a véres mexikói vereséget. A tradicionális tudást aztán szülők adták tovább gyerekeiknek, tanítók tanítványaiknak, most pedig eljött a hatodik Nap felkelésének ideje – az idő, amikor ennek az ősi tradíciónak a követői, a mexicák (ejtsd: mesikák), bölcs férfiak és nők visszahozzák ezt a tudást.

Az, hogy valaki mexika, nem feltétlenül jelenti azt, hogy Mexikóban kellett születnie. Manapság sok olyan külföldi mexika van, akik ráébredtek az álmok hatalmára. Megtiszteltetés volt számomra, hogy néhányukat taníthattam a hagyományunkra.

A mexikáknak van egy mondásuk: „Az az ember, aki nem emlékszik az álmaira, élő halott, mivel ébren sem tudja irányítani az életét.” Első hallásra bántónak találtam ezt a kijelentést. Akkoriban még nem gyakoroltam az ősi hagyományból ismert virágzó, éber, tudatos álmodást. Később azonban, amikor elkezdtem kifejleszteni magamban, megbizonyosodhattam róla, milyen hatalmas igazság ez.

Ma már saját tapasztalatom alapján biztosíthatlak róla, hogy nem azok vagyunk, amit megeszünk, és nem is azok, amit gondolunk, hanem amit álmodunk. Természetesen, amit eszünk és amire gondolunk, életünk alapvető részét képezik, a többség azonban nem érti, hogy *álmaink* határozzák meg, mit eszünk és gondolunk, vagyis hogy kik vagyunk valójában.

Pedig ez az ősi bölcsesség még a beszédünkben is el van rejtve. Minden nyelvben léteznek olyan kifejezések, mint például: „álmaim nője”, „a munka, amelyről mindig is álmodtam”, „élet, amilyenről mindig is álmodtam” stb., amelyek arra utalnak, hogy őseink a világ minden táján pontosan tudták, hogy először meg kell álmodnunk a dolgokat, csak utána élhetjük meg őket.

Egyszer, amikor nagyon nehéz depressziós időszakon mentem keresztül, csak az álom révén voltam képes megtapasztalni a legcsodá-

latosabb gyógyulást. Attól kezdve sohasem kételkedtem abban, hogy az álmodás lehet önmagunk megváltoztatásának leghatékonyabb eszköze.

De ez még nem minden. Az évezredek során sokan kísérleteztek a különféle észlelési és alvó állapotokkal, és meglepő eredményekre jutottak. Ez az a tudás, amit megosztok olvasóimmal ebben a könyvben – a legősibb mexikói hagyományokat és követőik napjainkban elért csodálatos eredményeit.

Elbeszélem a tanítóim révén szerzett személyes tapasztalataimat is, és remélem, hogy ez iránymutatást ad mindazoknak, akik érdeklődnek az álmok iránt, és azoknak is, akik már hallották álmodó elméjük és a hatodik Nap hívó szavát, és el akarnak indulni az álmok harcosának útján.

1. fejezet (Ce)

A Földön hagyott lábnyomaim

Az ősi mexikóiak a világegyetemet virággént képzeltek el. Ez az életszemlélet másképp meséli el életed történetét. Még jóval megszületésed előtt a virágod elkezdett formálódni az univerzum energiájában, előkészülve az ebben az időben és térben történő kibontakozásra.

A virág északi szirmában található lelkünk energiája (náhuatl [ejtsd: navatl], azaz ősi spanyol nyelven *teyoliája*), ez teremti meg azokat a lábnyomokat, amelyeket a számtalan élet és halál közti utazásunk során magunk után hagyunk. Vervonalunk, őseink energiája szintén az északi szirmban van. Ez határozza meg, hogy kivé válunk, ahogy megteremti azt is, amit tojás alakú energiaburkunkon, vagy auránkon, vagy energiamezőnkön lévő kék lábnyomoknak nevezünk – ezektől leszünk végül azzá az emberré, akik ma vagyunk. Ezért van az, hogy életem története csak úgy nyer igazi értelmet, ha néhány őszám történetét is elmesélem.

